

Аб выніках аб'яднанага пленуму ЦК і ЦКК УсеКП (б)

(Апрацаваная тэзісная дакладу на Менскай гарадзкой канфэрэнцыі)

Таварышы, асноўнае пытаньне, якое абмяркоўвалася на аб'яднаным пленуме ЦК і ЦКК УсеКП(б), было пытаньне пляну народнай гаспадаркі на 1931 год, г. зн. пытаньне аб кантрольных лічбах.

Пленум зрабіў асноўныя падагуленьні выкананьня пляну другога году пяцігодкі. Гэтыя падагуленьні гавораць аб тым, што па ўсіх асноўных наказальніках заданьне пяцігодкі намі перавыконваецца: соцыялістычная прамысловасьць за першыя два гады выкананьня пяцігадовага пляну дала продукцыі на 30,5 мільярдаў рублёў, у той час, як паводле намэтак пяцігодкі яна павінна была даць на 29,3 мільярда рублёў. На першым месцы перавыкананьня заданьняў пяцігодкі стаіць цяжкая індустрыя.

Апошні 1929—30 гаспадарчы год мы закончылі тым, што выпусцілі продукцыі прамысловасьці больш як у два разы ў параўнаньні з даваенным часам.

Найвялікшыя посьпехі разгортваньня соцыялістычнага сэктару мы маем у сельскай гаспадарцы.

Мы маем рост збожжавых плошчаў на 1,8 млн. га ў 1928—29 г. да 127,8 млн. га ў мінулым гаспадарчым годзе. Мы маем павялічэньне агуловага збору збожжа ў 1930 годзе на 22 проц. у параўнаньні з 1929 г. І асабліва вялікія дасягненьні ў сэнсе павялічэньня аб'ёму продукцыі мы маем па розных тэхнічных культурах: у сьлётнім годзе ўраджай-бавоўны складзе ня менш 13,5 мільёнаў цнт супроць 8,6 млн. цнт у мінулым годзе. Ясна, якое гэта мае значэньне для разгортваньня галін прамысловасьці, што пераапрацоўваюць бавоўну.

Збор цукровых буракоў у сьлётнім годзе дае 152 млн. цнт супроць 62,5 млн. цнт. у мінулым годзе, г. зн. больш чым удвое. Гэта адкрывае перад намі шырокія магчымасьці разьвіцьця цукровай прамысловасьці.

У справе калектывізацыі ў сярэднім па Саюзу да канца 1930 году мы дасягнулі ахвату 24 проц. сялянскіх гаспадарак, пры чым у асноўных зернавых раёнах процант калектывізацыі павялічыўся да 50 проц. (дакладней кажучы — 49,3 проц.), г. зн. палова сялянскіх гаспадарак у асноўных зернавых раёнах ужо ахвачана калектывізацыяй.

Такім чынам за першыя 2 гады пяцігодкі мы значна перавыканалі намёткі гаспадарчага пляну; напрыклад, у справе калектывізацыі гэтыя два гады далі ў два разы больш, чым меркавалася к канцу пяцігодкі.

За апошні год мы маем далейшае падвышэньне матэрыяльнага і культурнага ўзроўню працоўных. У сувязі з тым, што разьвіваецца і разгортваецца прамысловасьць, разгортваецца соцыялістычны сэктар сельскай гаспадаркі, мы маем і агульны рост колькасьці рабочых у краіне. Мы маем і рост зарплат рабочых: за 2 гады пяцігодкі зарплата рабочых узрасла на 12 проц. На 7-гадзінны рабочы дзень пераведзена амаль палова ўсіх рабочых, занятых у дзяржаўнай прамысловасьці; на бесьперапынку пераведзены дзьве траціны агульнай колькасьці рабочых, занятых у прамысловасьці.

На ґрунці дасягненняў другога году пяцігодкі пленум ЦК і ЦКК УсеКП(б) намеціў асноўныя заданьні гаспадарчага пляну на наступны год.

Контрольныя лічбы, зацьверджаныя пленумам, устанаўляюць агульны аб'ём народнага даходу Саюза на трэці год пяцігодкі ў 49 млрд. руб. У параўнаньні з закончаным годам гэта складае прырост на 35 проц.

Контрольныя лічбы ўстанаўляюць агульны аб'ём капітальных укладаньняў у аграмаджаны сэктар народнай гаспадаркі—прамысловасьць, транспорт, соцыялістычны сэктар сельскай гаспадаркі, народная сувязь ды інш.—у 17 млрд. руб.

Гэта лічба забяспечвае такія тэмпы росту соцыялістычнага сэктару народнай гаспадаркі, якія дазваляць нам поўнасьцю і цалкам ажыццявіць лёзунг „Пяцігодка—у 4 гады“, а па цэлым радзе вельмі важных галін народнай гаспадаркі нават і ў 3 гады.

У галіне прамысловасьці контрольныя лічбы ўстанаўляюць прырост агуловай прадукцыі на 45 проц. супроць 1930 году, прычым галоўная ўвага павінна быць па ранейшаму накіравана на вырашэньне праблемы мэталю і вугалю. Краіна ў надыходзячым гаспадарчым годзе павінна атрымаць 8,5 млн. тон чыгуну і 84 млн. тон вугалю. Гэта задача павінна быць выканана на 100 проц., таму што разьвіцьцё здабычы чыгуну і вугалю вызначае далейшае ажыццяўленьне задач індустрыялізацыі краіны. Аснова індустрыялізацыі нашай краіны—вытворчасьць машын у Савецкім саюзе, а гэта вытворчасьць можа ґрунтавацца толькі на савецкім чыгуне і савецкім вугалі.

Крыху меншы разьліг мяркуюцца ў пасобных галінах лёгкай прамысловасьці, напр. бавоўнавай. Хоць урадзай бавоўны ў гэтым годзе значна вышэй мінулага году, і прадпрыемствы будуць загружаны значна пайней, чым у мінулым годзе, усё-ж колькасьць сыравіны не дазваляе разгарнуць бавоўніну прамысловасьць у поўным аб'ёме.

Разгортваньне прамысловасьці абумоўлівае агульны рост ліку рабочых на 10 проц., пры росьце прадукцыйнасьці працы на 28 проц., зьніжэньні сабекошту прадукцыі на 10 проц. і пры абавязковым паліпшэньні якасьці прадукцыі.

У галіне сельскай гаспадаркі контрольныя лічбы ўстанаўляюць ахват калектывізацыяй, у асноўным, у зернавых раёнах да 80 проц. сялянскіх гаспадарак; па цэнтральнай чарназемнай вобласьці—Сібіры, Уралу, Украіне, Казакстану—ахват 50 проц. гаспадарак, для спажываючай паласы—20—25 проц.

Мы ўстанавілі па нашых контрольных лічбах у БССР крыху больш высокі процант. Да вясны 1931 г. мы, прыкладна, разьлічваем мець да 30 проц. гаспадарак, ахвачаных калектывамі, і к канцу 1931 г. дабіцца 45 проц. калектывізаваных сялянскіх гаспадарак.

На маю думку, гэта ўстаноўка зусім рэальная і забяспечана дасягнутым у цяперашні час узроўнем калектывізацыі.

Усьлед за збожжавай праблемай перад партыяй стаіць задача вырашыць мясную і малочную праблемы, задачу жывёлагадоўчых прадуктаў. Гэта задача можа быць вырашана намі толькі тымі-ж мэтадамі, якія абумоўлівалі вырашэньне ў асноўным збожжавай праблемы, г. зн. стварэньнем буйных саўгасаў і калгасаў, якія разводзяць малочную скаціну, свіней і г. д. Дзеля гэтага асноўныя капітальныя ўкладаньні па лініі саўгасаў накіроўваюцца на разгортваньне жывёлагадоўчых саўгасаў. Гэта ўскладае на КП(б) надзвычайна вялікія і адказныя задачы, паколькі мы зьяўляемся бяспрэчна раёнам жывёлагадоўлі. Нам трэба будзе выканаць тут паўдарнаму цэлы рад найбуйнейшых работ у справе будаўніцтва гэтых саўгасаў, узбудзьня іх, арганізацыі і г. д.

Аграмадныя задачы пастаўлены кантрольнымі лічбамі і ў галіне транспарту. Транспорт, як вы ведаеце, ёсць адно з вузкіх месц народнай гаспадаркі ў цэлым. Паводле кантрольных лічбаў капітальныя ўкладанні ў транспорт намячаюцца на 1931 г. у суме 3 млрд. 185 млн. р. Гэта—колёсальная сума, якая забяспечвае рашучы зрух у рабоце транспарту і падрыхтоўку нашага транспарту да 4-га году пяцігодкі, калі перад чыгуначнай сеткай (гутарка ідзе галоўным чынам аб чыгуначным транспорце) стануць колёсальныя па свайму аб'ёму задачы.

Гэта ўскладае на нас абавязак узмацніць нашу ўвагу да пытанняў транспарту, узмацніць работу сярод чыгуначных рабочых, яшчэ больш рэзка і рашуча выганяць адтуль элементы опартунізму-на практыцы, элементы нядбайнасці ў рабоце транспарту, з якімі мы змагаліся і раней. Рашучае змаганне з нядбайнасцю ў рабоце транспарту забяспечыць правядзенне ў жыццё ўсіх задач, якія стаяць перад нашым чыгуначным транспортам.

Па лініі Наркомснабу, без прамысловасці (на элеватары, халадзільнікі і да т. п.) намечана капітальных укладанняў на 230 млн. р. Рад праектаваных паказальнікаў гаворыць аб значным росце колькасці рабочых і аб паляпшэнні іх матэрыяльнага становішча ў 1931 гасп. годзе. Колькасць рабочых і служачых у 1931 г. складзе 16 млн. чалавек супроць 14 млн. у 1930 годзе—павялічэнне на 2 млн. чалавек. На 7-гадзінны рабочы дзень, на 5-дзёнку, пераводзяцца новыя прадпрыемствы. Заробкі рабочых павінны быць падвышаны для прамысловых рабочых на 20 проц. для чыгуначнікаў—на 8 проц. Павялічваецца фонд сацыяльнага страхавання, фонд паляпшэння быту рабочых; гэты фонд складе ў 1931 г. 2423 млн. руб. супроць 1725 млн. руб. у 1930 годзе. У жыццёвае будучыню наменана ўкласці 1100 млн. руб. супроць 582 млн. р. у мінулым годзе, г. зн. павялічэнне асыгнавання на жыццёвае будучыню ў два разы.

Вось так выглядае наш гаспадарчы плян у яго асноўных вытворчых лічбах. Мы нядаўна перайшлі на сістэму адзінага фінансавання пляну. Гэты пераход стаў магчымым толькі ў выніку росту і ўзмацнення сацыялістычных элементаў нашай народнай гаспадаркі. Фінансавы плян абамае бюджэт, крэдытную сістэму і ўласныя сродкі гаспадарчых арганізацый—асноўныя элементы народнай гаспадаркі.

Фінансавы плян складзены такім парадкам, што на наступны 1931 г. маецца на ўвазе стварыць рэзэрв у 1,5 мільярда рублёў. Без рэзэрву гаспадарчы наогул нельга.

Для таго каб выканаць фінансавы плян, які ў даходнай частцы прадугледжвае 31,1 млрд. руб., нам трэба будзе вельмі і вельмі падвысіць якасць нашай работы. Аграмадныя сродкі, аграмадная частка гэтага фінансавання пляну павінны быць рэалізаваны за кошт паляпшэння якасці нашай работы. Адкуль мы будзем чэрпаць сродкі для таго, каб 17 млрд. руб. укласці як капітальныя затраты ў сельскую гаспадарку, прамысловасць і транспорт? Значную частку гэтых сродкаў павінна даць нам такое мерапрыемства, як зніжэнне сабекошту прадукцыі пры адначасовым паляпшэнні яе якасці, такое мерапрыемства, як паляпшэнне работы тавараправоднай сеткі.

Пры росце раздробнага звароту на 25—30 проц., мы ставілі сваёй задачай у наступным гаспадарчым годзе не павялічваць зваротных капіталаў, а паскорыць зварот у сістэме тавараправоднай сеткі. Гэта дае магчымасць правесці некаторую эканомію сродкаў і накіраваць іх у капітальныя ўкладанні. Усяго каля 4½ млрд. накіраванняў, якія мы накіроўваем у капітальныя ўкладанні, у гэтым адзіным фінансавым пляне складаюцца за кошт больш высокай якасці работы

ня толькі наших фабрик і заводів, але і транспорту, сільскай гаспадаркі, тавараправоднай сеткі,—карацей кажучы, за кошт паляпшэння ўсяе нашае работы. Таму якасьць работы, дакладнасць, спраўнасць, выкананьне якасных заданьняў (не гаворачы, вядома, аб колькасных заданьнях, якія павінны быць выкананы сваім парадкам),—вось той вагар, на які мы павінны націскаць з усіх сіл у наступным гаспадарчым годзе.

У галіне фінансаў мы часам наглядаем сваяасаблівае капітулянства, опартунізм у адносінах да савецкага рубля. Опартуністычныя капітулянцкія адносіны да яго пашыраны досыць значна: у каго-коліч з нашых таварышоў сустракаюцца погляды, што за грашыма справа ня стане, што грошы мы вырабляем друкарскім спосабам, і, значыцца, калі грошы патрэбны, дык іх можна друкаваць колькі-хочаце, а таму няма чаго турбавацца аб мобілізацыі сродкаў, аб адшуканьні грашовых рэсурсаў і крыніц: раз патрэбна—грошы будуць. Вось з такой псыхолёгіяй нам трэба будзе самым рашучым чынам пакончыць. Бюджэт наступнага 1931 гаспадарчага году падагулены як безэмісійны бюджэт. Нам трэба рашуча перамагчы опартунізм і капітулянцтва ў фінансавых справах і па-сур'ёзнаму падцягнуць усе тыя органы, якія да гэтага часу зрываюць выкананьне нашых фінансавых заданьняў. Тая акалічнасць, што нашы партыйныя арганізацыі на працягу ўсяго асобнага кварталу, ня глядзячы на вялікае напружаньне сіл для пасылкі дзесяткаў і сотняў людзей, пры заўсёднай дапамозе ўпаўнаважаных ЦК КП(б)Б і ЦК УССР, не змаглі поўнасьцю выканаць плян мобілізацыі фінансавых сродкаў,—плян усім рэальны і усім выканальны,—сведчыць аб тым, што опартуністычная практыка ў нашых фінансавых справах глыбока ўкараненая ў таварышоў камуністаў, тармозіць, зрывае выкананьне мерапрыемстваў у справе мобілізацыі грашовых сродкаў, у справе рэалізацыі нашых прысьпеяваньняў звароту і г. д.

Вядома, таварышы, што выкананьне гаспадарчых задачы, якія ставяць перад намі ва ўсім іх аб'ёме, зьяўляецца толькі пры паслядоўным правядзеньні генэральнай лініі партыі. Ва ўсіх галінах нашай работы і нашага будаўніцтва мы павінны рашучым чынам весьці змаганьне з права-опартуністычнай практыкай, якая сустракаецца ня вельмі рэдка, павінны рашуча ліквідаваць „левыя“ загібы і ўсякія „права-лявацкія“ выпадкі супроць генэральнае лініі, якія зрываюць выкананьне гэтых гаспадарчых мерапрыемстваў. Толькі на грунце паслядоўна правадзімай генэральнай лініі партыі можна пасьпяхова выканаць задачы 3-га году пяцігодкі.

Даючы політычную ацэнку тым лічбам, якія я перад вамі выклаў, тым задачам, якія пастаўлены пленумам Цэнтральнага Камітэту на наступны гаспадарчы год, трэба сказаць, што гэтыя задачы поўнасьцю і цалкам ідуць у тым кірунку, які ўказаны XVI зьездам партыі.

„Мы ўступілі ў паласу соцыялізму“,—вось што было сказана на XVI зьездзе партыі, як асноўны падрахунак нашых гаспадарчых дасягненьняў. Пленум Цэнтральнага Камітэту партыі гэту агульную політычную формулу перавёў на мову канкрэтных лічбаў, канкрэтных задач, пастаўленых перад кожнай паасобнай галінай нашай гаспадаркі. Кожная з гэтых лічбаў зьяўляецца дасканалай ілюстрацыяй таго факту, што мы ўжо ўступілі ў паласу соцыялізму, што нячувана вырас соцыялістычны сэктар нашай гаспадаркі, і што гэты нячуваны рост соцыялістычнага сэктару гаспадаркі забяспечвае нам тэмпы разьвіцьця, якія значна перавышаюць тое, што было запраектавана раней, і далёка пакідаюць адзаду тэмпы гаспадарчага разьвіцьця, калі-б то ні было бачаньня ў сусьветнай гісторыі.

Пры абмеркаваньні кантрольных лічбаў на пленуме Цэнтральнага Камітэту выступалі тт. Рыкаў і Бухарын. Іх выступленьні мелі,

прыкладна, такі сэнс: „Мы за генэральную лінію партыі, мы падтрымліваем контрольныя лічбы і гаспадарчыя пляны, паданыя на зацверджаньне пленуму Цэнтральнага Камітэту“. Да гэтага т. Рыкаў палічыў патрэбным дадаць, што ён пераацаніў сілу капіталістычных элементаў у нашай гаспадарцы, недаацаніў сіл рабочай клясы, недаацаніў магчымасьці разгортваньня соцыялістычнага сэктару, ня ўлічыў поўнасьцю неабходнасьці павароту нашай політыкі ў бок ліквідацыі кулацтва як клясы, у бок шырокага разгортваньня колгаснага руху і такім чынам зрабіў памылку, якую ён, тав. Рыкаў, прызнае праваоportunістычнай. Тав. Бухарын, у асноўным солідарызуючыся з тав. Рыкавым, прымушаны быў спыніцца больш падрабязна на пытаньні аб арганізаваным капіталізьме.

Гутарка ідзе аб тым, што тав. Бухарын у свой час у радзе артыкулаў і выступленьняў даваў такую ацэнку сучаснай фазы разьвіцьця імперыялізму, якая супадае з ацэнкай соцыял-фашыстаў. Ён пераацэньваў арганізаванасьць сучаснага капіталізму, пераацэньваў здольнасьці капіталізму да перамаганьня анархіі вытворчасьці, перамаганьня крызісаў, да разьвязаньня тых клясавых супярэчнасьцяў, якія няўнікіпёна павінны зруйнаваць капіталістычнае грамадзтва.

Калі тав. Бухарын загаварыў на гэтую тэму, мы не пачулі яснага і выразнага асуджэньня тых поглядаў, якія ён у гэтых артыкулах разьвіваў, а пачулі, што, моў, тое, аб чым пісаў Бухарын у гэтых артыкулах, што ён сам з гэтым ня быў згодны; але ён так няясна формуляваў, што публіка надумалася, што ён згодны з соцыял-дэмакратамі, тады як фактычна ён быў ня згодны, а тое, што яго формулёўка была няўдалай, ён і сам прызнае. Нешта нахшталь такога тлумачэньня ён падаў пленуму ЦК на гэтым асноўным пытаньні.

Як-жа была справа рэчашнасьці? Справа была і знаходзіцца ў такім стане, што існавалі дзве лініі: генэральная лінія партыі і лінія правых ухлістаў, пры чым правыя ухлісты абаранялі сваю лінію, змагаліся супроць генэральнай лініі партыі.

Аб гэтым Рыкаў і Бухарын не гаварылі. Яны гаварылі аб тым, што недаацанілі адно, пераацанілі другое, зрабілі праваоportunістычную памылку. Але ацэнкі існасьці лініі правых ухлістаў яны ня далі, не казалі выразна, што гэта лінія правых ухлістаў у існасьці сваёй азначала падтрыманьне капіталістычных элементаў у краіне, азначала стаўку на капіталістычную рэстаўрацыю і на абярненьне нашага Савецкага Саюзу ў колёнію міжнароднага імперыялізму. Аб тым што правы ўхл зьяўляўся і зьяўляецца кулацкай агентурай у радок нашай партыі, ня было сказана ні Бухарыным, ні Рыкавым, і гэтага, як відаць, яны яшчэ не разумеюць да цяперашняга часу.

Між тым досыць напамінь шырока вядомы факт аб тым, што шкоднікі, контррэвалюцыянеры ўсіх масьцей і ўсіх адценьняў ставілі стаўку іменна на правых ухлістаў, што ўсе рэнэгаты ад камунізму і ўсе сілы соцыял-фашызму ў капіталістычным сьвеце ставілі стаўку на нашых правых ухлістаў, на іх падтрыманьне, на праваўхліліцкую лінію, якую ў змаганьні супроць генэральнай лініі партыі імкнуліся ў свой час правесьці Бухарын і Рыкаў.

Ня было, нарэшце, ані слова сказана ў выступленьнях абодвух таварышоў і аб „унутрыпартыйным рэжыме“. Гэтае пытаньне яны поўнасьцю і цалкам абыйшлі маўчаньнем.

Нарэшце, зусім незадавальняючай была заява Бухарына па пытаньні аб арганізаваным капіталізьме.

У т. Бухарына невыпадковы гэтыя, як ён называе, няўдалыя формулёўкі ў пытаньні аб арганізаваным капіталізьме. Тэорыя орга-

нізованого капіталізму створана Гельфєрдингам і іншими теорэтыкамі соцыял-дэмократаў; яна разьвіваецца ўсімі соцыял-дэмократамі і соцыял-фашыстамі і зьяўляецца лепшай прыладай для абслугоўваньня капіталу.

Тэорыя арганізаванага капіталізму праскальзвае ў т. Бухарына невыпадкова: яна ўваходзіць складанай часткай у сьветапогляд правых опартуністых ва ўсіх краінах.

На гэты грунт становяцца і ўсе тыя правыя рэнэгацы, якія выкінуты з радыю камуністычнай партыі. Выключаная з радыю Амэрыканскай камуністычнай партыі група Лаўстона, якая ў існасьці справы нічога камуністычнага ня мае і якая зараз самым шалёным спосабам змагаецца супроць камуністычнай партыі Амэрыкі, у сваіх выступленьнях спасылаецца на Бухарына, выстаўляе Бухарына як свайго правадыра, як свой сыяг, заяўляе, што яны праводзяць політыку Бухарына, што, моў, Камуністычны інтэрнацыянал сам адмовіўся ад свайго ранейшай політыкі і г. д.

Амэрыканская камуністычная партыя зьвярнулася ў ЦК УсеКП(б) да т. Бухарына з прапановай (пры чым ужо даўно, некалькі месяцаў таму назад), каб т. Бухарын адмежаваўся ад гэтай групы Лаўстона і пазбавіў магчымасьці гэтую групу рабіць на яго спасылкі. М. І. Бухарын у адказ напісаў такі ліст, які ЦК нашай партыі не палічыў магчымым перадаць амэрыканскаму таварышам, таму, што т. Бухарын адказаў у такім сэнсе, што ён адмовіўся ад групы Ловстона не па сутнасьці, а толькі па формальных арганізацыйных момантах. — „Я, моў, працаваў у камісіі Комінтэрну, якая вынесла асуджэньне Лаўстону, падтрымліваў рашэньне камісіі і прымаў удзел у тым Конгрэсе Комінтэрну, якім група Лаўстона была асуджана і г. д. — чыста формальная мотывовка, замест асуджэньня па існасьці пазыцыі Лаўстона, зусім варожай камунізму.

Гэта гісторыя цягнулася некалькі месяцаў. Цэнтральны Камітэт так і не атрымаў больш здавальняючага тэксту адказу на просьбу Амэрыканскай камуністычнай партыі. Заява Бухарына, апублікаваная ў газэтах за 30 лістапада, таксама мае даволі доўгую гісторыю.

Трэба сказаць, што рад істотных момантаў застаецца неасьветленым і ў аканчальным тэксьце гэтай заявы. Калі ЦК прыняў рашэньне аб тым, што заява тав. Бухарына ў асноўным здавальняючая, гэта ні ў якой меры не азначае таго, што партыя не патрабуе ад т. Бухарына далейшых крокаў у кірунку набліжэньня да лініі партыі. Наадварот, лічачы ў асноўным заяву гэту здавальняючай, мы разглядаем яе як адзін з крокаў на шляху набліжэньня тав. Бухарына да генэральнай лініі партыі, але з усёй рашучасьцю мы падкрэсьліваем неабходнасьць далейшых крокаў у тым-жа кірунку і, галоўным чынам, крокаў, якія паказалі-б, што тав. Бухарын на справе ажыццяўляе генэральную лінію партыі, змагаецца за яе правядзеньне і г. д. Тав. Бухарыну трэба добра ўразумець тую акалічнасьць, што калі ён ня зробіць далейшых крокаў па шляху набліжэньня да лініі партыі, не разьясніць партыі тых пытаньняў, па якіх ён да гэтага часу прадаўжае адмоўчацца, ня дасць здавальняючага адказу на тыя пытаньні, на якія ён дае зусім незадавальняючыя тлумачэньні як, напр., па пытаньні аб арганізаваным капіталізьме, дык партыя ня спыніцца перад далейшымі мерапрыемствамі ў адносінах да тав. Бухарына.

З поўным тэкстам дакумента можна азнаёміцца ў бібліятэцы